

hodnutí přes to, že časová hranice zákonem připuštěná nebyla nař. rozhodnutím překročena, zrušeno ve smyslu § 7 zák. o ss.

Č. 11.316.

Živnostenské právo: Ani na základě § 54 odst. 2 živn. ř. nemůže živn. úřad udělení koncese k periodické dopravě osob (autobusy) omezit na dobu, než státní správa vybuduje spojení železniční nebo autobusové směru souhlasného nebo málo odchylného; stejně nelze udělení koncese vázati resolutivní výminkou, že koncese zanikne bez náhrady, zřídí-li státní správa do roka stejnou trať automobilní.

(Nález ze dne 29. května 1934 č. 11.086.)

Prejudikatura: Boh. A 11.133/34, 10.379/33, 10.132/32.

Věc: Firma »Karlsbader Omnibusgesellschaft F. & Co.« v K. proti ministerstvu obchodu o koncesi pro periodickou dopravu osob.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Min. obchodu udělilo st-lce rozhodnutím z 23. září 1929 v pořadí instančním koncesi k provozování periodické dopravy osob autobusem na trati P.—Š. a zároveň stanovilo určité podmínky, na něž se tato koncese váže. K rozkladu, který st-lka proti uložení podmínky 3. a 6. podala a jež označila jako odvolání, byly nař. rozhodnutím v odpor vzaté předpisy pozměněny takto: 3. »Koncese uděluje se pouze na dobu, dokud nebude místní cestovní potřeba uspokojena tím, že státní správa vybuduje v atrakčním obvodu automobilní trati spojení železniční neb automobilové směru souhlasného neb málo odchylného, nebolepší-li se spojení železniční do té míry, že se nebude jevit potřeba linky autobusové.« 6. »Koncese zaniká bez jakékoli náhrady, zřídí-li poštovní správa do jednoho roku stejnou automobilní trať.« K odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že živn. řád dovoluje udělení koncesi za určitých podmínek, případně také s časovým obmezením a neobsahuje v tom směru žádného ustanovení, takže dlužno již i výkladem ustanovení § 54 živn. ř. připustiti podmíněčné udělení koncese.

Proti uložení svrchu uvedených podmínek 3 a 6 směřuje stížnost, o níž nss uvážil toto:

V § 15 bodu 3 živn. ř. byla periodická doprava osob prohlášena za živnost koncesovanou. Podle § 23 odst. 1 cit. zák. požaduje se k nastoupení koncesované živnosti kromě podmínek předepsaných k samostatnému provozování jakékoli živnosti také spolehlivost. Při propůjčení koncese k periodické dopravě osob, v § 15 bodu 3 jmenované, dlužno podle ustanovení § 23 odst. 5 přihlížeti k místním poměrům a k tomu, aby proti zamýšlenému provozování živnosti nebylo námitek s hlediska policie bezpečnostní, mravnostní, zdravotní, požární nebo dopravní. Tím jsou vyčerpávajícím způsobem stanoveny podmínky, jejichž splnění dává nárok na udělení koncese pro periodickou dopravu osob. Z toho plyne, že úřad nesmí odepřítí udělení žádané koncese tenkrát, jsou-li splněny všechny náležitosti, které jsou předepsány v zákoně k dosažení koncese a k tomu

také dostačují. Dalším důsledkem toho je, že nesmí úřad udělenou koncesi omezovati výhradami, předpisy a podmínkami, které nemají opory v zákoně. Nějaké ustanovení, na základě něhož by podniky provozované státem a podrobené předpisům živn. řádu požívaly přednosti před podniky stejného druhu, které nejsou provozovány státem, a ochrany proti nim, v tomto zákoně obsaženo není.

Případy, kdy zaniká živn. oprávnění, resp. kdy může být odňato, jsou vypočteny v §§ 56, 57, 133 b), 139, 144 a 146 odst. 2 živn. ř. Ani z těchto, ani z nějakých jiných ustanovení cit. zákona nelze dovoditi právo živn. úřadů omeziti časově platnost koncese pro periodickou dopravu osob udělené někomu jinému než státní správě na dobu, než státní správa vybuduje v aktračním obvodu povolené periodické dopravy osob spojení železniční aneb automobilové směru souhlasného nebo málo odchylného, nebo zlepší-li se železniční spojení tou měrou, že bude vyhovovati potřebě obyvatelstva. Z těchto předpisů nelze ani dovoditi právo živn. úřadů vázati koncesi tu resolutivní podmínkou, že zaniká bez náhrady, zřídí-li poštovní správa do jednoho roku stejnou automobilní trať.

Žal. úřad je na omylu, tvrdí-li, že na základě § 54 živn. ř. bylo přípustno časově omeziti platnost koncese udělené st-lce a že bylo přípustno vázati platnost udělené koncese resolutivní podmínkou obsaženou v bodě 6. koncesního dekretu. Žal. úřad mohl tu míti na mysli jen ustanovení 2. odst. tohoto ř. ve znění zák. z 5. února 1907 č. 26 ř. z., podle něhož byly živn. úřady zmocněny k živnostensko-policejní úpravě živností v onom odstavci vyjmenovaných, mezi něž patří také živnosti zabývající se dopravou osob. Na základě tohoto zákonného ustanovení lze tedy upravit provozování periodické dopravy osob, nelze však určovati dobu trvání uděleného živn. oprávnění, resp. stanoviti zánik jeho. Vychází-li nař. rozhodnutí z opačného názoru, pak je v rozporu se zákonem.

Č. 11.317.

Vojenské věci: * Majitel provozovacího nebo průmyslového závodu, který byl ve smyslu § 18 zák. o válečných úkonech č. 236/1912 ř. z. »přenechán vojenské správě ku potřebě«, není již z tohoto důvodu podle předpisu § 3 lit. a) zák. č. 231/1924 Sb. osvobozen od placení vojenské taxy.

(Nález ze dne 30. května 1934 č. 8354.)

Věc: Rudolf a Tomáš N. v B. proti ministerstvu vnitra o vojenskou taxu.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebními rozkazy osp-é v Kamenici nad Lipou z 15. ledna 1924 byla st-lům vyměřena podle zák. č. 30/1907 ř. z. služební taxa náhradní za roky 1916 až 1918. Platební rozkazy nabyly moci práva. Po vydání zák. z 29. září 1924 č. 231 Sb. domáhali se st-lé osvobození od zmíněných služebních tax náhradních na základě § 3 cit. zák. z důvodu, že v podniku Tomáš N. a spol. v B., jehož jsou veřejnými společníky, konali válečné úkony podle zák. č. 236/1912 ř. z.